

Wij kennen hem sinds hij al veertig jaar geleden „in de politiek” ging, en de platen maakte voor de Groene; maar toch kennen wij hem niet heelemaal, want zijn talent heeft kanten, die men zelden te zien kreeg.

Meent men dan ook in Braakensiek alleen den illustrator te moeten waardeeren, de man die iedere week klaar staat om tijdens een redactie-vergadering de denkbeelden van hemzelf of van de redactiestaf vast te leggen, dan ziet men wel den habielen, vlotten teekenaar, maar weet niet dat deze rappe ontwerper van journalistieke prentkunst ook een vaardig en fijnzinnig schilder is.

Dit nu deed, tot veler verrassing, ons een tentoonstelling bij Buffa zien.

Daar konden wij naast zijn vele — bijzonder goede — schetsen voor de wekelijksche Groene-plaat, zijn schilderijen waardeeren. En al zou men ze misschien hier of daar teveel als een groote illustratie beschouwen, toch hebben ze kwaliteiten, die men niet gering moet schatten.

Zij deden mij, vooral de studies voor de groote schilderijen, dikwijls aan Menzel denken, en geen wonder eigenlijk, want ook diens talent was bij uitstek illustratief. Ook die teekende zijn schilderijen, hechte waarde aan de compositie, aan de juiste houding der figuren. En als wij nu zien met hoeveel zorg en nauwgezetheid Braakensiek zijn „Hartjesdag” in elkaar heeft gezet, of zijn „gelagkamer” met een dansend paar en muzikanten, dan voelt men, dat hier, evenals bij Menzel’s werk, een studieuze ondergrond aanwezig is, dat hij — zijn voorstudiën wijzen dit trouwens uit — ieder figuur niet alleen in het hoofd heeft, maar het ook eerst ter dege bekijkt en er schetsen, voor de houding en kleur, van maakt. En zien wij dan even nader, hoe hij de stof van zijde of fluweel weet te schilderen, hoe hij zijn koppen weet te typeeren, hoe hij een handje, een voet weet te teekenen, dan voelen wij toch wel heel duidelijk dat er nog een andere Braakensiek is dan de man van de week-plaat.

Soms, als in „de secretaris van De Rijk”, nadert hij een of ander goeden oud-Hollandsche interieur-schilder door zijn achevé en zijn toon.

Op de bovengalerij bij de firma Buffa, hingen de schetsen voor zijn politieke prenten, en het gaf den bezoeker een blik in Braakensiek’s journalistieke keuken. Op een zelfportret zagen we hem, halfziek, met moeite en gepeins zijn of andermans gedachte op den steen brengen, en een andermaal toonde een vlotte krabbel weer, hoe hij met weinig een figuur, een groepeerings in elkaar weet te schetsen. En het is niet een ten-naastenbij — neen de schets is als-zoodanig al raak en af.

Braakensiek behoort in dit opzicht tot het geslacht der teekenaars-schilders, als Rochussen, Witkamp en Van der Waay en daarbij heeft hij dan als volbloed Amsterdammer, nog zijn bijzondere liefde voor zijn stad en voor de zoo kernachtige straattypen. Daarin was hij verwant aan Justus